

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА РЕАЛНОСТИ

chitanka.info

Стела чакаше на спирката и току поглеждаше часовника си. Бяха се уговорили за седем, но нетърпението я накара да подрани. Не беше виждала приятелката си, откакто беше заминала за Италия преди две години и беше малко изнервена. Хората за месец се променяха до неузнаваемост, а за толкова време не смееше да си представи.

Погледна пак телефона си, после към спирация тролей... и я видя. Беше си същата, може би малко поотслабнала, но с широката усмивка, която Стела така добре помнеше от училище.

Прегърнаха се и тръгнаха към Старата главна. Стела първа наруши мълчанието:

— Същата си.

Лидия се засмя:

— Тъкмо това щях да кажа.

Седнаха, поръчаха си и се спогледаха.

— Разказвай, как е — не издържа Стела. — Сигурно сега тук ти се струва умряла работа.

Лидия се усмихна малко уморено. От близо Стела забеляза мрежата от бръчици около очите ѝ и тъгата в погледа ѝ.

— По-скоро ми се струва странно. Пристигнах си преди три дни, след пет заминавам пак и да ти кажа, не мога изобщо да осъзная къде съм. Ти как си, какво правиш?

— Аз... добре съм. Живея още с нашите, поработвам тук-там, но нищо сериозно. Ти какво работиш?

— Гледам една бабка.

— Трудно ли е?

Лидия отвори уста, после пак я затвори и сви рамене:

— Няма лесна работа, както открих.

Стела помълча, после рече:

— Важното е, че можеш да си плащаш сметките. Искам и аз да замина, тук живот няма вече.

Лидия я погледна със странна усмивка, която Стела изтъкува като снизходителна и малко се ядоса. Каквото и да говореше Лидия, там беше по-добре. Трябваше да бъде, все пак, никой не се връщаше обратно... Нямахме обаче да провали вечерта и на двете им с глупавите си настроения.

— Как беше там, лесно ли свикна, разказвай. Свали ли някой италианец вече.

Приятелката ѝ поклати глава:

— Не мога да излизам много, имам свободен само неделя следобяд. Вярно, така поне пари не харча, че нали изпращам и на нашите, но е много затормозяващо. И пак имам късмет, бабата за деветдесетте си години е кукурмяк, сама се облича, сама се къпе. Лошото е, че много забравя. Една вечер, без да ми каже, сложила да си вари яйца. Събуди ме противопожарната аларма — забравила и опекла и съда. Как не ни подпали тогава, още се чудя. Та трябва непрекъснато да я слушам и дебна, къде ходи, какво прави, да проверявам след нея по сто пъти...

— Леле... — Стела поклати глава. — Друга работа не можеш ли да си намериш?

— Да, като проститутка — като видя стреснатия ѝ поглед Лидия се засмя, — шегувам се. Има наистина работа от тоя вид, ама мен не ме привлича. Още повече, че изобщо не се печели толкова, колкото говорят тук. Повечето пари ти ги взима я сводник, я съдържател на клуб, зависи как работиш. А и е гадна работа, не се знае на какъв изрод ще налетиш.

— Леле! Абе пак, по-добре ще е от тук — повтори си „мантрата“ Стела. Там беше лесно, пари се изкарваха. Знаеше го, трябваше да е така. Нали само това ѝ даваше надежда — че има изход, че някъде по света би могло да е добре.

Отново онази усмивка. Стела усети как почервява и отпи от чашата си, за да си даде време да се успокои.

— Така си е — настоя тя. — Тук работа само за сервитьорки има, а парите са смешни. В София е малко по-добре от към работа, ама там пък наемите са убийствени. Имам една позната в Испания, тя казва, че там било супер и не би се върнала за нищо на света.

— Зависи какво разбира тя под „супер“ — кротко възрази Лидия. — Ако е да си купува дрешки и да хойка насам-натам... А и да, в Испания са малко по-либерални към емигрантите. В Италия последно изискваха от докторите да докладват нелегалните, които преглеждат. Така и не знам какво стана в крайна сметка, но аз, откакто съм там, на доктор не съм ходила. Страх ме е, пък и все няма време. Лекувам се бабешката, с билки и щуротии.

Стела се сети за безумието, което цареше в българските поликлиники и въздъхна.

— Абе, да те е страх да се разболееш — обобщи с усмивка.

Поговориха малко за бившите си съученици — кой с дете, кой семеен... Стела осъзна, че, всъщност, по-голямата част бяха пръснати из света. В България (и още повече в родния град) бяха останали единици. Стана ѝ гадно. Само тя си седеше и гниеше в милата родина. И оправдание даже нямаше — нито деца, нито работа...

— Ами не мислиш ли да учиш? — попита я Лидия.

Стела поклати глава:

— Нашите не могат да ме издържат, а аз сама — абсурд. А и за какво да уча? Да съм сервитьорка с висше?

— Искат ми се да уча нещо, ама не виждам как ще стане — промърмори Лидия тъжно.

На раздяла двете се прегърнаха отново. Стела се натъжи, кой знае кога щяха да се срещнат отново. Как ги беше разпилял животът.

— Да ми пишеш, чу ли! — каза тя на Лидия.

— Непременно — обеща приятелката ѝ. Прегърнаха се пак и Лидия се качи в тролея. Сълзите дойдоха неканени.

Седем месеца по-късно Стела замина за Испания, при своя позната. През първите три години работи в една работилница за пури, където не само че успя да откаже завинаги цигарите, ами и разви алергия от химикалите, с които напояваха листата тютюн. Малко след като беше заминала, прати писмо на Лидия, в което казваше „Тук е ужасно, не съм вярвала, че мога да се чувствам толкова сама и е толкова трудно!“

Отговорът гласеше: „Милата ми. Съжалявам, че трябва да минеш и ти през това“

И тогава Стела си спомни разговора им и онази усмивка, която така я дразнеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.